

Nove zamisli

SMO V PROSTORIH ZGORNJESAVINJSKE KMETIJSKE ZADRUŽE V MOZIRJU NA SINDIKALNEM SESTANKU MOZIRSKIH PODRUŽNIC; POVAJBLJENI SO TUDI ZASTOPNIKI SINDIKALNIH PODODBOROV. DELA IN NAČRTOV JE VEČ KOT DOVOLJ, SAJ SMO TIK PRED OBČNIMI ZBORI SINDIKALNIH PODRUŽNIC.

— Do 15. marca naj bodo zbori mimo, je rekel predsednik Jera. Na Ljubnem je za zbor že vse pripravljeno. Vendar bi rad pripomnil — je dodal — da bi se na zbor temeljito pripravili; zbor naj osvetli vso problematiko podružnic formiranja ekonomskih enot, storilnost dela in osebnih dohodkov. Pretrse naj prekvallikacijo naših delavcev, analizira naj problem štipendiranja članstva in končno naj spregovori tudi o počitniškem letovanju svojih članov.

Tako in podobno se je odvijala razprava, ki se spreminjala tudi o organizacijski spremembi v sindikatu Zgornje Savinjske kmetijske zadruge.

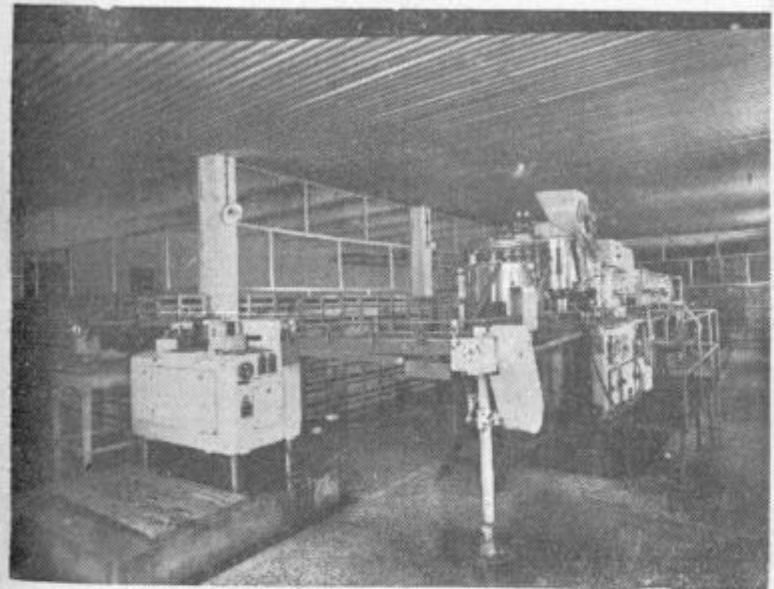
Pododbori so se spremenili v samostojne podružnice; tako se je Rečica ob Savinji pridružila Ljubnem, Bočna in Nova Stifla so dila odslej pod Gornji grad, Solčava pa se je priključila Lučam. Potemtakem je na območju mozirskih kmetijskih zadruge 7 samostojnih sindikalnih podružnic.

Vitanjčani najboljši

Minulo nedeljo je bil v Slovenskih Konjicah občni zbor občinskega odbora združenja rezervnih oficirjev in podoficirjev. Kljub temu, da je ta organizacija sicer dokaj aktivno delovala, pa posamezne akcije niso omenjene. Najboljša organizacija je bila v Vitanju, ki je dosegla v okraju prvo mesto. V razpravi so delegati dali več koristnih predlogov za izboljšanje dela.

Cepljenje proti črnim kozam

Zdravstveni dom v Mozirju je organiziral cepljenje vseh tistih prebivalcev, ki imajo možnost stika s tujci. Tako so se morali cepiti vsi uslužbenci PTT, v avtobusnem prometu, uslužbenci gostinskih podjetij, vsi zaposleni v trgovinah, trafikah in brivsko-frizerskih delavnicah.

Povsod modernizirajo

... »gostilne za pijančke«. No, rekli boste, to je pač res in nemara tudi nesmiselno bi bilo kaj takega predlagati. Vendar je natančno tako.

Za devetimi gorami, v mestecu na koncu prelepe dolinice, v mestecu, ki v deželi velja za eno najbolj urejenih, najbolj čistih z vsemi kulturnimi institucijami, ki jih malo provincijsko mestoce naj ima, skratka v mestecu, ki je privlačno za tujce so merodajni »gostilnici« strnili glave. Kako rešiti gostinstvo »pijančkov«? To je sedaj vprašanje, so dejali. Velevažno vprašanje, ker gre za biti ali ne biti, je še pripomnil eden, ki mu je bil Hamletov citat povšeči. Temeljito so »pretehtali«, »proučili« in predlagali, in sicer kar tole:

Mestecu bo tudi za inozemske turiste še bolj privlačno, če bomo onemogočili »pijančkom« vstop v kavarno, če jim bomo onemogočili vstop v ostala »komercialna« gostišča. Ker pa je v tem malem lepem mestecu, ki nemara leži v še lepši dolinici za tolikimi griči, še vedno toliko »pijančkov«, da bi bil en gostinski obrat rentabil-

Ostalih 6 podružnic pa tvorijo kmetijski obrati: Smartno ob Dreti, Luče ob Savinji, Mozirje, Gornji grad, Ljubno ob Savinji in Rečica ob Savinji.

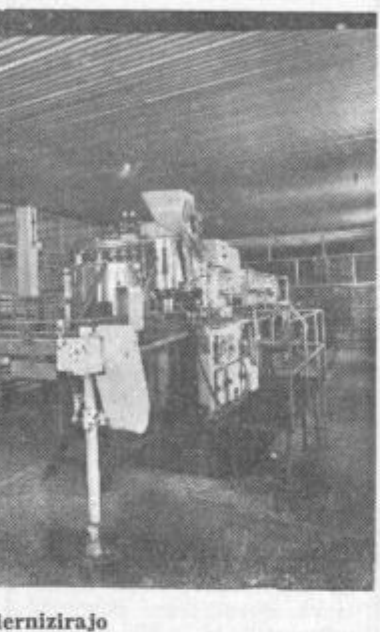
Na tem sestanku so pretresli tudi bodoče naloge gospodarjenja v zadruzi. Gre namreč za pravilnike in pravila zadruge, za pravilnike o delu zadružnega sveta, za poslovnik o delu obratnega delavskega sveta, za pravilnik čiščenja in osebnega dohodka ter za čimprejšnjo zgotovitev finančno-proizvodnega načrta in načrta investicij. Odborniki so tudi podrobneje seznanili z investicijskim načrtom: 10 ha novih hmeljevih nasadov, melioracija Bočne, žitni kombajni, radmirska sušilnica, sadni nasadi ter koope-racijska proizvodnja (pitanje živine — 1000 glav). V investicijski načrt so tudi vnesli znesek za dve gradnji, in sicer za gradnjo štirih stanovanj za kmetijske delavce v Rečici ob Savinji ter znesek za gradnjo lastne mehanične delavnice.

Samostojna podružnica

Člani dveh delovnih kolektivov v Ločah, to je kovinskega podjetja »Pugled« in mizarskega podjetja so v začetku tega tedna ustanovili lastno sindikalno organizacijo, ki šteje okoli 15 članov. Delavci obeh podjetij so bili doslej vključeni v sindikalno podružnico pri tamkajšnji opekarni, vendar bodo v samostojni organizaciji sindikalno delo lažje razvijali.

Razstava

Razstavo, ki je bila dober teden dni v konjiškem kulturnem domu, si je ogledalo več kot 3000 ljudi, med njimi precejšnje število mladine. Razstavljene so bile različne slike, razno orožje, dokumenti in drugo gradivo iz NOB. Razstava je bila prirejena v okviru krajevnega praznika v Slovenskih Konjicah.

Povsod modernizirajo

len, so menili, bo pač treba urediti »gostilnico za pijančke« — torej nekakšno beznico, ki bi takoj dobila tudi uradni naziv »gostilnica za...«

No, in kam bi jo djali? so se vprašali. V središču mesta ne more biti. To bi vendar lepi videz mesta poslabšalo. V novih stanovanjskih soseskah tudi ne. To bi bil vendar prevelik kon-

trast. Veste kaj, je pripomnil drugi: »Ali ne bi bilo najbolje, če »gostilnico za...« uredimo v stari industrijski četrti kakšna dva kilometra od središča mesta?« Sijajna zamisel, so drugi potrdili in k prvotnemu predlogu dodali še amandman — »gostilnica za pijančke« naj bo v delavski četrti.

S tem bo kavarna bolj dostopna meščanom, s tem bodo resta-

Vaše vestice

Zakaj bi dvigali ceno mleku, če ni potrebno?

Pepcina družina je v našem kraju in še daleč naokoli najbolj premožna. Dediščina jim je navrgla lepe milijone, razen tega pa imajo lepo posestvo, arto in še kaj. Vendar »gospej« Pepci to še ni dovolj.

Večkrat namreč hodi od kmetije do naslednje in nagovarja živinorejce, kmečke žene, da bi podražili mleko. Vendar ne za dinar ali dva, kar za deset dinarjev naenkrat pri litru mleka. Ali je to prav? Zdi se mi da ne!!! Kajti v našem kraju je mleka dovolj. Kmetije iz hribovitih krajev pa bi ga dali celo za 20 dinarjev. Vendar se potrošnikom zdi preveč naporno, da bi hodili po mleko v brbi samo zato, ker »neka Pepca« nagovarja kmetovalce na podražitev do 45 dinarjev za liter. Razen tega se nam

Dobro in slabo

TOVARIŠ UREDNIK!

Ko sem v zadnji številki Vašega tednika brala članek o slabem odnosu neke zobozdravnice do pacientke, sem se vprašala, kje se je ta primer zgodil. Iz članka namreč ni bilo razvidno, kje imajo zobozdravnice s tako slabim odnosom. Na celjski Zobni Polikliniki prav gotovo ne. Bila sem namreč pacientka edine zobozdravnice, ki je na tem zavodu nameščena, pa ne bi mogla trditi, da je ta tovarišica s komurkoli bila neprijazna. Celu obratno, na stol sem sedla vsakokrat brez strahu, ki ga navadno občutimo pred »rešitelji naših zob«. Menim, da so isto menili ob tem članku tudi ostali pacienti, ki jih zdravi zobozdravnica.

Ob tej priložnosti bi rada omenila kakšno pozornost posvečajo zdravstveni organi našim otrokom. Samo poglejmo primer: Pri svojem sinu sem že dal časa opazila nepravilno rast zobovja, vendar sem bila mnenja, da se to ne da uravnati. Pri zadnjem šolskem pregledu pa so sklenili, da bo dobil ortopedski pripomoček, s katerim bo zobje dobilo pravo lego. Za uspeh tega zdravljenja je potrebna vsekakor otrokova volja in tudi budnost staršev. Prav gotovo pa vsak tak pozitiven ukrep zdravstvenih organov zasluži pohvalo. Starši teh malih pacientov smo osebje, ki ima s tem opraviti hvaležni.

Primer pa, ki mi ga je zaupala znanica, žal ne kaže na napredek nekaterih zdravstvenih delavcev. Znanikina hčerka in njena prijateljica sta si pričeli zdraviti zobe. Hodili sta skupaj. Toda ne dolgo, le dvakrat. Ko sta šli skupaj drugič, je mala prijateljica nosila v roki pomaranče, kavo, morda še kaj drugega... Na vprašanje znanikine hčerke, kam nosi to darilce, je mala odgovorila, da ima očka tam znanice.

Hčerka moje znanke tega prav gotovo ne bi doma omenila, če bi bila njena mala prijateljica prav tako kot je bila ona, naročena za prihodnjo uro zdravljenja šele čez mesec dni. Ker pa je prav v datumi nastala precejšnja razlika, je le-ta zbadla v oči.

zdi tudi nerazumljivo, da bi morali vrtničkarji z osebnimi dohodki okoli petnajst tisoč dinarjev (po njenem logičnem modrovanju to ceno že lahko plačajo!) požreti vsako umazanijo za voljo in posebno izobilje onih, ki računajo s sto tisoči in ne tisočaki. Kaj menite vi k temu?

L. M.

Vaše ogorčenje je brez dvoma upravičljivo. Vsekakor bo hvala-naloga za občinskega tržnega inšpektorja. Vendar mu boste morali pisati posebej, in sicer z natančnimi podatki, da bodo

lahko zadevo temeljito proučili. Gotovo je namreč, da primer, ki ste ga omenili, ni v skladu s splošnim prizadevanjem naše družbe za povečanje realne življenjske ravni prebivalcev in za stabilizacijo cen. To pa hkrati pomeni, da ni pogojev, da bi v kmetijskem pogledu bilo mleko enako drago kot v mestu. Razen tega pa tudi ni nobenega razloga, da bi v dolini v kmečkem kraju bilo mleko kar za več kot enkrat dražje kot ga dajejo kmetje v obrobni hribovitih predelih v kraju.

Uredništvo

Kje je rešitev

Tovariš urednik!

Ceprav si ne nadejam kakšnega konkretnega odgovora, sem se vendarle odločil, da vprašam: kje je rešitev?

V svoje veliko veselje sem namreč dobil lansko leto stanovanje v prehodnem bloku, kjer je takorekoč vse prehodno — od prehajanja nekega vetra, ropota, ropotanja, razbijanja in vpitja otrok do prehajanja ljudi, ki so tudi prehodni. No, in zdaj, ko se je izkazalo, da je bilo po zelo dolgem času tudi to veselje prehodno, ker je namreč družina

Straniščna koliba

Tovariš urednik!

Kot občana, ki mu je pri srečanju tako osebna higiena kakor tudi snaga našega mesta, me močno moti dejstvo, da imamo tako rekoč v samem mestu — poleg savinjske železnice — objekt, ki nam ne dela časti. Objekt, ki ga bom imenoval s pravim imenom straniščna koliba, je poleg tega v neposredni bližini dveh šol in Doma strokovnih šol »Vere Slan-drovec«, leno pa ga je videti tudi z vlaka. Toda ne gre za to. Zdi se mi namreč, da je važnejša od neestetskega videza okoliščina, da je ta koliba žarišče najrazličnejših okužb in izvor smrdu in da se bodo od tod dvignile zlasti ob otoplitvah tiste znane muhe, čuvarke vseh greznici, česar se gotovo ne bo razveselil niti Dom strokovnih šol niti njegovi prebivalci.

Zanima me, kdo je lastnik te kolibe in kaj meni ob tem sanitarna inšpekcija?

A. B.

Pismo iz Amerike

Spoštovani tov. urednik!

Danes sem prejela Celjski tednik. Prav vesela sem bila, da sem ga dobila tako hitro, saj ga sicer dobim šele mesec dni po izidu tednika. Hkrati nam v nadaljevanju sporoča, da bo v kratkem obiskala domovino in da se bo oglasila tudi v uredništvu.

R. J.

zamišljajo samovoljno korekturo našega družbenega razvoja in prizadevanja na zdravstvenem področju.

Odgovorili tudi niso na vprašanje, kdo bo obiskoval to gostišče, in se zavestno ločil od normalne družabnosti ter se zatekel v družbo »pijančkov«. In ob tem ne nazadnje tudi, kdo so ti pijančki, da je potrebno gostišče

preprečili, da bi tuji turisti obiskali tudi »gostilnico za...«, ki bi jo radi v delavskem naselju umetno ustvarili.

Nazadnje niso odgovorili na vprašanje, kako bodo tudi potem vinjenega prebivalca nagnali iz kavarne v »gostilnico za pijančke«. Kdo bo določal kriterije, za koga velja pravilo o beznici, kdo bo odločal o stopnji vinjenosti in

podobno.

In na koncu, kje bi dobili natakarnice za »gostilnico za pijančke«?

Kot pripis še eno vprašanje, ki je ostalo brez odgovora. Kako si iniciatorji predstavljajo težnjo za izenačenjem delovnih in ekonomskih pogojev podjetij in ekonomskih enot?

Zgodnica, ki je do kraja neverjetna pa nas mnogočesa tudi nauči. Na primer tole:

Tov. urednik

Nekdanjo nemško trdnjavo »Deutsches Haus« vidimo naslikano na šibicah tovarne Dolac, ki jih je ta tovarna pred kratkim pustila v promet. Poleg te slike so tri celjske zvezde.

Ali res nimamo v Celju drugih znamenitih zgradb?

Ce hočemo spraviti na šibice kako sliko iz celjske zgodovine, potem bi to bil celjski Stari grad, ali pa Ljudsko gledališče, najbolj primerno bi pa bilo, da prikažemo svetu slike, ki predstavljajo delo naše nove družbe, zgradbe naših delovnih ljudi. Saj imamo v Celju kar dve stolpnici, celo vrsto modernih in lepo urejenih stanovanjskih blokov in še marsikaj drugega.

Simbol nekdanjega nemškutarstva pred našim kolodvorom bi že moral davno izginiti.

Nikakor pa ne gre, da s to stavbo stopamo pred svet s sliko na vžigalcah, ki jih dobijo v roke tudi inozemci. Ti bodo gotovo posmehljivo gledali na nas, ko prikazujemo na naših izdelkih nemško »Trutzburg«, zgrajeno v času, ko je veljalo germansko geslo: »Drang nach Osten«!

Kdo neki je priporočil navedeni tovarni to sliko na svojih izdelkih?

Pri vsem tem ne igra nikake vloge dejstvo, da imajo sedaj v tej zgradbi svojo streho naše družbene organizacije.

Skrajni čas je, da uresničimo preureditev te zgradbe in tako odstranimo zadnjega ostanka nemškutarstva v Celju.

M. E.

Hiša s „tornjem“ ...

TOVARIŠ UREDNIK!

Delavska enotnost je dne 3. februarja priobčila več člankov o kulturni dejavnosti in njih problemih v Celju. Prav in lepo je, da se piše o kulturi, saj je ta zvrst družbene dejavnosti nedvomno tako važna, da morda vse premalo o njej govorimo in pišemo. Znano je, da je Celje mesto, ki lahko s ponosom zre v zgodovino, ko so se slovenski kulturniki borili za dvig in pravo mesto slovenske kulture. Prav tako je vsem znano, da so se v Celju morali nešteto krat v zgodovini ravno poštene dejavnosti kulturni delavci spoprijemati in stopati v odkrito borbo s prepotnimi nemškutarji v Celju, ki so hoteli uveljaviti idejo o vsemo-gotiči nemški kulturi in tako v odkriti borbi uveljavljali svoje nacionalne in kulturne pravice.

Med vojno pa so ravno v tej »hiši s tornjem« zbirali ljudi, katere so pozneje izseljevali v razna taborišča in pregnanstva. Čudi me, da se lahko še najde kdo, pa naj se opravičuje tako ali drugače, da pošilja sliko bivšega »dojčausa« kot simbol mesta Celja v časopis. Ta človek prav gotovo revno pozna Celje in njegovo kulturno zgodovino, če pa misli, da je ta hiša spomenik, o katerem je vredno govoriti oziroma ga kot sliko prikazovati v časopisu, se presneto moti. Kot prizadeti najodločnejše protestiram proti prikazova-

nju v kakršnem koli slovenskem časopisu slike, ki žali ponos in čustva, ki smo okusili kulturnodovsko hinavščino in švabsko kulturo.

Joško Plahutnik

ODNOS ...

DRAGI UREDNIK!

Pred dnevi sem z drugimi prihitela zadnji hip na krajevni urad zaradi podaljšanja osebne izkaznice in doživela sem izredno neprijetno čakanje, ki ne more in ne bi smelo biti vsakdanje. Razdražena uslužbenka je ravno kar jezno oštevala priletnega moškega, ki je iz lista bral imena in datume svojih 9 otrok. Ker se je nekajkrat zmotil in svojo zmoto zavil v prijetno, neroboto šalo, je uslužbenka stopnjevala svojo jezo z izrazi: »Vrgla vas bom ven, vi vražji ded! Kaj si kaj mislite, govorite o otrokih kot o svinjah! Držite že jezik za zobe!« itd. Možakar, nevažen uradov, je skušal z dobrodušnimi izjavami pomiriti uslužbenko, a to je bilo le voda na mlin njene jeze.

B. V. bralka iz Velenja

Čitajte

Celjski tednik

— Danes pač ni potrebno, da bi v delavskih naseljih ustanavljali »gostilnico za pijančke«, ker pač delavcem ni več potrebno zahajati v beznice.

— Opomni nas tudi, da pri nas alkoholike zdravimo in da je v škodo prizadevanja celo predlog za ustanovitev »gostilnice za pijančke«.

— Pouči nas, da politični in oblastveni voditelji ne bodo dovolili, da se uresniči taka zamisel. Če zamerijo malomeščanskemu kritikasterstvu, češ da je za delavce moderna restavracija družbene prehrane »prenobla«, je razumljivo, da bodo nasprotovali beznici, ki bi naj bila nekaka protiutež. Zlasti še, ker so zastavili ves vpliv, da tudi delavsko naselje polagoma dobi lepši zupnanji videz; da se izginile barake, revščina in s tem tudi beznice. Posebno še ker gotovo z beznicami ni možno odpraviti alkoholizma.

M. Tršič

ZGODBA, KI NAS UČI, DA INDUSTRIJSKA STANOVANJSKA SKUPNOST NE POTREBUJE BEZNICE? SE MANJ PA...

Pol za šalo - pol za res

ker so ugledni politični in oblastveni voditelji zastavili ves svoj vpliv, da je delavsko naselje, industrijska stanovanjska skupnost dobila eno najmodernejših obratov družbene prehrane in ker vsa prizadevanja komunne stremijo za tem, da dobi delavska četrt mesta novo podobo. Tu je nebotičnik, tu so novi bloki, novo delavsko naselje pa polagoma postaja tudi stvarnost. Niso tudi odgovorili, kako si

stišati v industrijsko stanovanjsko sosesko? Morda delavci?

Se nekaj — mnogi naši ljudje so obiskali tuje dežele. Mnogi tudi Pariz, London, še več pa ob Olimpiadi v Italiji Rim. Tam so si ogledali in obiskali najboljše hotele, ogledali pa so si tudi prave beznice, ker so pač črno beli kontrasti za turista najbolj privlačni. No in pobudniki »gostilnice za pijančke« žal niso odgovorili na vprašanje, kako bodo

zamišljajo samovoljno korekturo našega družbenega razvoja in prizadevanja na zdravstvenem področju.